

Hồi 9

Kỳ Liên

Lúc triều dương dọi mình thoát khỏi chân trời, trưởng lão Diệu Thủy đã đứng dưới Kỳ Liên Sơn, dõi mắt theo Tinh Thánh Nữ cười bạch sư đi lên đỉnh tuyết.

Nghĩ đến lần này Tinh Thánh Nữ có lẽ không thể sống sót trở về nữa, trong mắt của lão phụ không khỏi phát tiết nỗi bất nhẫn. Định dặn bảo vài lời, lại gặp phải nhân thần hoang mang lạc lõng của Sa Mạn Hoa, bà ta giật nảy mình --- Tinh Thánh Nữ đã bị Nhật Thánh Nữ thi Nhiếp Tâm Thuật, chú thuật đó chưa đến lúc nhất tiễn bắn chết Cao Thư Dạ e rằng vô phương giải khai.

Sa Mạn Hoa thời thơ ấu từ Miêu Cương đến Côn Luân, cô khổ không nơi nương tựa, một tay bà nửa thầy nửa mẹ nuôi nấng. Đối với Sa Mạn Hoa, trong lòng bà cũng có một phần thương yêu đặc thù, vì vậy giờ phút này không khỏi lo lắng: lần này, nếu Tinh Thánh Nữ thất bại cũng không sao, bởi vì Cao Thư Dạ tất nhiên không nhẫn tâm hạ thủ đối với người yêu năm xưa; nhưng nếu vạn nhất thật sự thắng được, giết chết Cao Thư Dạ, không biết tình trạng sẽ ra sao ! --- Chỉ sợ không chỉ có hai năm vô phương cầm cung như năm xưa !

Trong số ba Thánh Nữ trong giáo, Nhật Thánh Nữ Mai Nghê Nhã dã tâm lớn nhất, thủ đoạn quyết đoán nhất, sau lưng lại có chỗ dựa cực lớn, thị cố sức bài trừ đưa đẩy người khác để nắm lấy giáo phái trên dưới, mười năm nay đã dần dần đàn áp Nhật Thánh Nữ Tô Tát San, nỗi lo lắng còn lại là Sa Mạn Hoa xuất thân Thần Nữ của Bái Nguyệt Giáo --- Mai Nghê Nhã lần này lợi dụng bối cảnh Bái Nguyệt Giáo mất đi sự kính nể mà đem Tinh Thánh Nữ làm con cờ, tuy được chỉ lệnh của Giáo Vương, chỉ e phần nhiều cũng là vì để diệt trừ nỗi lo lắng của riêng mình. Cái gọi là tử dân của Minh Tôn nguyên lai cũng bất quá là như vậy.

Trưởng lão Diệu Thủy rung mình, đột nhiên cảm thấy một sự mệt mỏi khôn tả đối với những chuyện xung đột trong giáo.

Sa Mạn Hoa cười bạch sư phi lên, biến mất giữa băng tuyết của tuyết đỉnh Kỳ Liên. Triều dương đông phương thăng khởi, trên núi tuyết chỗ nào cũng ngời kim quang chói mắt. Trưởng lão Diệu Thủy nheo mắt, bỗng cảm thấy mắt hơi đau rát. Lúc đó bà nhìn thấy một điểm đen từ phía tây phóng tới, nhún nhảy vượt qua lớp băng mỏng trên mặt suối, phóng thẳng lên tuyết đỉnh.

Lẽ nào Đôn Hoàng Thành Chủ Cao Thư Dạ đã đến kịp giờ ?

Từ Đôn Hoàng đi Kỳ Liên có dư ba trăm dặm, ước chiến trước lúc mặt trời mọc, y có bay suốt đêm cũng không thể đến kịp. Cũng không biết công tử Thư Dạ tính toán làm sao mà lại muốn quyết chiến trước nửa ngày thay vì kỳ hẹn trong chiến thư, khiến cho Nguyệt Thánh Nữ Mai Nghê Nhã không khỏi phải hạ lệnh bắt quân đội nằm phục ở duyên hải phải mạo hiểm hành quân giữa ban ngày ban mặt, tiến đến Đôn Hoàng.

Hôm nay lúc mặt trời lên, cũng là lúc quyết chiến, cũng là lúc Nguyệt Thánh Nữ dẫn lãnh giáo đồ Minh Giáo và quân đội Hồi Hột bắt đầu công thành.

Hồi Hột bá chủ Tây Vực chung quy đã hết nhẫn nại được, muốn khai chiến với Đại Dận vương triều ở Trung Nguyên. Còn Minh Giáo ... bọn họ vì Minh Giáo mà giao phó cả sinh mệnh lẫn linh hồn, nói cho cùng, chỉ bất quá là một con cờ thí trong bàn cờ chư quốc tranh bá trực lộc.

Trưởng lão Diệu Thủy bật cười, tóc trắng phất phơ giữa băng phong, nhân thần ảm đạm --- *nhân các vị kỹ, hào bất dung tình* (tạm dịch: *mỗi một người đều vì mình, không dung tình chút nào*). Lật bàn tay làm mây, lật lại nữa làm mưa cũng xong, chỉ tội nghiệp a đầu Sa Mạn Hoa mà bà đã ở gần từ bé đến lớn. Một thiếu nữ đơn thuần hiền dịu, không có tới một chút dã tâm, lại bị đủ mọi thế lực cấu xé, dẫn đến tuần táng. Vừa nghĩ đến đó, trong lòng lão phụ lại đau đớn xốn xang, giây phút đó cơ hồ muốn gạt bỏ tất cả, muốn chạy lên tuyết phong dẫn nữ tử tội nghiệp kia đi, cao bay xa chạy, rồi bỏ hết ý niệm giang hồ.

Đang lúc nghĩ ngợi, cái bóng kia đã thấp thoáng mấy lần trên mặt băng, đã đến triền núi. Bất chợt trưởng lão nhận ra rõ người đến, nhân thần rét lạnh, thoát miệng la lên:

- Cái gì ? Không phải là Cao Thư Dạ sao ?

o0o

Lúc bạch sư nhảy lên tới tuyết đỉnh Kỳ Liên, mặt trời đỏ sực tỉnh, ngóc dậy từ tận đầu sa mạc. Tuyết phong tinh oanh trong suốt, nhuộm ánh đỏ lơ mờ, cái đẹp chói bóng lạnh buốt đó khiến cho người ta khó lòng dám nhìn thẳng không rời.

Ánh mắt của Sa Mạn Hoa lại trống không, thất thần nhìn thẳng vào nhật quang trên băng, tuyết không có chút biểu tình. Nàng tĩnh tọa trên mình bạch sư, mặc cho gió trời trên núi tuyết thổi tung mái tóc dài, cung màu bạc, tiền màu vàng cầm trong tay. Mũi tên phản xạ ánh lạnh trong nhật quang, thoang thoang một xung cảm bất tường.

Gió buông lơi, tuyết đọng bốc bay mù mịt. Giây phút tuyết đọng bốc lên, nàng ngóng tiếng động mà định vị trí, mãnh nhiên hồi thủ, bắn ra một tiễn !

Một tiếng xé lụa nho nhỏ, một vạt áo đen từ giữa đám tuyết rơi rớt xuống. Người đến hiển nhiên chưa đạt được bộ vị chính thức, khai chiến, vừa mới lộ mặt đã bị tập kích như vậy, ở giữa không trung nhào lộn thân hình mấy lần liên tục mới miễn cưỡng tránh thoát được một tiễn đó, lạc mình xuống trên một trụ băng. Giày ủng da của hắc y khách giẫm dè trên trụ băng đường kính bất quá chỉ một ngón tay, không ngờ lại không gãy lìa chút nào.

Hắc y nam tử lặn lội đường xa mà đến, điểm chân trên mặt băng, mắt vừa nhìn thấy nữ tử giương cung xạ tiễn giữa trời tuyết, nhãn thần liền ngưng đọng, sắc mặt trong phút chốc biến thành phức tạp muôn phần. Đã mười năm rồi ... cái ngày cùng Thư Dạ chạy khỏi Côn Luân Quang Minh đỉnh đã bao lâu rồi, thiếu nữ tươi đẹp mười mấy tuổi trước đây dĩ nhiên đã trưởng thành rất nhiều, duy có nhãn thần tàn khốc lãnh đạm ngưng tụ lúc bắn tên lại không biến đổi chút nào.

“Sa Mạn Hoa !” Gã kêu lên một tiếng, nhìn thấy nàng quay mặt lại --- gã chờ đợi biểu tình kinh ngạc của nàng.

Nhưng hồi đáp lại gã vẫn là một mũi tên bén sắc vàng gào rít bay đến !

Trên mặt Sa Mạn Hoa không có tới một chút biểu tình, vừa nhìn thấy hắc y nam tử lướt trên mặt băng, không nghĩ ngợi gì liền lấp tên vào cung, lần theo thân hình di động của gã mà bắn tên ra liên tục. Đang lúc gã biến hoá thân hình giữa không trung, dùng tận hết sức lực còn chưa phục hồi kịp, từng mũi từng mũi tên bén nhọn sắc vàng rít gió bay đến, ý muốn ghim cứng động tác của y giữa không khí !

“Ta không phải là Cao Thư Dạ --- Ta là Mặc Hương ! Người không nhận ra sao ?” Rơi mình xuống đất, trong tay y đã nắm gọn bảy mũi tên, nhưng trên vai cũng đã có một vết máu. Hắc y nam tử kinh hãi nhìn biểu tình thất thần trên mặt Sa Mạn Hoa, vẫy tay hô hoán: “Ngưng bắn cái đã ! Ta có một chuyện muốn nói cho người biết --- Chuyện quan trọng phi thường ... Nghe ta nói đã, ngưng bắn cái đã !”

Bạch y Sa Mạn Hoa tựa hồ căn bản không nghe thấy lời nói của người mới đến, ngón tay phát động nhẹ nhẹ, lần này không ngờ đồng thời có năm mũi kim tiễn xuất hiện giữa những ngón tay của nàng ! Sa Mạn Hoa ngồi trên lưng bạch sư, thân hình bất động, nhãn thần cũng ngưng tụ. Nhưng đầu ngón tay nàng lại không ngừng di động nhẹ nhẹ, điều chỉnh đuôi lông của kim tiễn, chuyển động mũi tiễn, phong tỏa phương vị của hắc y nam tử đứng trên tuyết.

“Thiên La Tiễn !” Mặc Hương nhìn thấy lối thủ thế đó, biết liền sự lợi hại, thất kinh lập tức bạt kiếm phóng lên. Sát na thân hình gã vừa động, năm mũi kim tiễn cơ hồ cùng

gào rít bắn ra --- như thiên la địa võng sắc vàng nghênh đầu ụp xuống, chia nhau phong tỏa mọi phương vị mà gã có thể di động !

Mặc Hương quá bận bịu nghĩ ngợi không nói được gì, lập tức huy kiếm đón đỡ. Chỉ trong chốc lát, “đình đình đình đình đình” năm tiếng vang vọng, giao long hắc sắc đột nhiên vùng thoát khỏi la võng kim sắc. Mặc Hương lăn một vòng trên tuyết, máu trên vết thương hoạch vẽ lấm tấm một màu khùng bố dưới đất.

Sát na thoát khỏi la võng, gã chống tay dưới đất, vùng người dậy đứng thẳng, lại lập tức quay đầu tiếp tục rống lên:

- Ngừng bắn cái đã ! Nghe ta nói cái đã ! Mười năm trước người câu kết thất đại môn phái bán đứng Minh Giáo là ta, không phải là Thư Dạ ! --- Ta là người nằm vùng của võ lâm Trung Nguyên, ta đã bán đứng huynh đệ ! Chuyện không liên quan đến Thư Dạ ! Người đã trách lầm y rồi !

Bạch sư phóng dài trên băng phong, lúc đối phương đang nói năng cấp xúc vốn vã, Sa Mạn Hoa cong ngón tay kéo dây cung, bắn ra vô số đạo tiễn khí, va đập vào Mặc Hồn kiếm đen bóng, phát ra những tiếng động sắc bén vang vọng. Trên mặt nàng vẫn không có tới một chút biểu tình gì, mi mắt lại run run nhè nhẹ, nhãn thần như đang tranh đấu cực lực, nhưng phảng phất bị một sợi dây trời vô hình nào đó thao túng, nàng ngưng thị nhìn thân hình Mặc Hương, tay lại không chần chừ bắn ra hết tiễn này tới tiễn nọ.

Mặc Hương cơ hồ đã muốn liều mạng mới cố nói thêm lần nữa. Nhưng điều làm cho gã giật mình chính là trên mặt của bạch y Thánh Nữ kia không ngờ không có tới một tơ biểu tình --- Sa Mạn Hoa sao lại như vậy ? Nàng căn bản không lo tới Thư Dạ có phản bội hay không sao ? Nàng chỉ có nghe mệnh lệnh của Giáo Vương đến giết hết người nào là địch nhân của Minh Giáo sao ? Nàng trung tâm đối với Minh Giáo như vậy sao ?

Nguyên lai mọi ý nghĩ của gã đều đã sai lầm sao ?

Gã từ lúc ban đầu đã không cho những lời nói rát tai kia là thật. Bao nhiêu năm huynh đệ, gã biết rõ tính cách của Cao Thư Dạ, gã làm sao có thể dễ dàng bị mấy câu nói kia làm lạnh buốt tâm trường ? --- Gã biết Cao Thư Dạ cực lực muốn gã bỏ đi, cho nên mượn lý do mà lui ra, ra tới ngoài chụp lấy phong chiến thư trên mũi tên. Ước hẹn tử vong hiện ra trước mắt --- Từ cái thuở ban đầu mười mấy năm trước, trước mặt Sa Mạn Hoa, tiểu tử kia đã không còn sức hoàn thủ ! Gã làm sao có thể để cho y tự đi tìm chết như vậy ?

Gã không nghĩ ngợi gì, liền tự sửa đổi thời gian quyết chiến trên thư, trước khi mặt trời mọc lên Kỳ Liên Sơn thế Thư Dạ. Gã vốn muốn tận lực hóa giải trường ngộ nhận của

mười năm trước --- Đó là một món nợ gã còn thiếu Cao Thư Dạ, vì món nợ đó gã không ngại mạo hiểm. Nhưng còn Sa Mạn Hoa, Sa Mạn Hoa không ngờ lại không động dung chút nào ?

“Cao Thư Dạ ơi Cao Thư Dạ, xem ra đợi đến lúc người đi phó ước với người là chết chắc”. Mặc Hương thở gấp, từ trên tuyết vùng bạt dẫy, nhìn nữ tử đứng ngoài ba trượng không một chút biểu tình cứ tiếp tục ngưng thần bắn tên, phảng phất gã đã hạ quyết tâm, chợt cười lạnh: “Được a ! Đã là ả vô tình, người hà tất phải hữu ý ! Ta giết nữ nhân này cho người ! Người một lòng muốn chết dưới tiền của ả, nhưng nếu không tìm ra ả ở đây, coi người có chết được không ?”

Giữa tiếng cười lạnh, đệ nhất sát thủ của Tu La Trường năm xưa mãnh nhiên bay lên, trường kiếm đen tuyền trong tay hoạch rạch một đạo hàn quang tàn độc, khai triển vẽ một cung tròn, trong nháy mắt đã chém nát sáu đạo tiễn khí bắn tới ! Phút chốc lực đạo tương kích, Sa Mạn Hoa chấn động nhẹ nhẹ, tuy trên mặt vẫn không có biểu tình như trước, nhưng trong nhãn thần lại hơi có thần sắc an lành. Tay nàng cứ tiếp tục kéo dây cung, ngưng tụ kinh khí, nhưng giữa những ngón tay đã phát run nhẹ nhẹ, tựa hồ nội tâm có ngàn người đang giao chiến, cực lực tranh đấu.

Thở lên học xuống, chỉ trong nháy mắt, hai người đã giao tranh vô số chiêu. Trên hắc y của Mặc Hương đã có sáu chỗ rướm máu, trong đó hai chỗ thâm nhập tận xương; nhưng Sa Mạn Hoa tựa như cũng đã kiệt lực, tuy trên mặt vẫn bần thần như đeo một cái mặt nạ ngây ngốc như trước, nhưng hơi thở lại nhấp nhúm đứt quãng --- chỉ phảng phất bị một thứ lực lượng kỳ dị gì đó chi trì, tựa hồ không lo gì tới sự mệt mỏi đau đớn của thân mình, vẫn tiếp tục hạ sát thủ với gã.

Mặc Hương nhìn không rõ nhãn thần của nàng giữa gió tuyết --- Quyết đấu càng lúc càng kịch liệt, Sa Mạn Hoa tuy mặt mày không chút biểu tình, nổi thống khổ đấu tranh trong mắt lại đã lộ ra cực hạn. Dưới mái tóc đen nhánh của nàng, nơi ba mũi kim châm đâm vào đã rơm rớm tia máu đậm đặc.

Lại thêm một vòng giao phong, hai đạo kinh khí va chạm, tuyết đọng lại bay ủa mãnh liệt, che chắn hết thị tuyến của hai người.

Nháy mắt thị tuyến bị ngăn trở, Mặc Hương lấn liền tới một trượng --- Gã từng là sát thủ xuất sắc nhất ở Tây Vực, chỉ trong nháy mắt đã có phán đoán: tiến pháp lợi ở chỗ đánh từ xa, tất phải tận dụng thời cơ thu ngắn cự ly đến gần mới có thể chuyển đổi ưu thế này giờ.

Sát na Mặc Hương từ trong vòng tuyết động xông tới, bạch sư phảng phất cảm thấy được ý đồ của gã, cũng đồng thời phóng ngược ra sau. Trong lúc phóng ngược, thân người của bạch y thiếu nữ trên lưng nó đột nhiên rung động, giữa mày thoáng hiện một

tia huyết khí, bỗng quăng ngân cung vào gió tuyết, song thủ giao thoa trước ngực như vầng trăng tròn, động tác từ từ tạo ra một tư thức kéo cung hư không.

“Nguyệt Băng Tật Phong Tiền !” Mặc Hương thân mình đang treo giữa bán không, nhìn thấy tư thế như kéo cung đó, kinh hãi la thầm.

Tất cả chân khí trong nội thể tập trung lại, ngưng đọng thành một tiền khí hư ảo, sau khi đánh ra, toàn thân kiệt lực, nhất kích đó chẳng khác nào muốn mạng đổi mạng với đối thủ --- Gã không thể tưởng Sa Mạn Hoa không ngờ không ngần ngại lo lắng gì đến chính mình ! Tinh Thánh Nữ thật muốn dón gã vào tử địa sao ?

Một tiền đó vô hình vô chất, xuyên phá không khí gào rít bay tới. Gã ở giữa không trung căn bản không có cách nào tránh né được, gã chợt cười dài, Mặc Hồn trong tay chĩa thẳng vào nữ tử trên lưng bạch sư, như luồng chớp giật bắn ra --- Đó là một tiền nghịch chống tiền khí vô hình !

“Mau tránh đi !” Sau khi bắn ra tiền đó, Sa Mạn Hoa lập tức dừng lại. Nàng đã kiệt lực khi bắn ra một tiền tối hậu đó, lại tựa hồ đã thanh tỉnh trở lại, kim châm ghim trong não phảng phất chịu phải áp lực, cấp tốc trôi tuột ra theo tia máu. Nét bần thần ngơ ngẩn trên mặt chung quy đã biến mất, phảng phất đột nhiên nhận ra đối thủ là ai, Sa Mạn Hoa kinh hãi vạn phần, la lớn: “Mặc Hương, mau tránh đi !”

Sát na nàng phát ra tiếng la hoảng, ba tia máu vọt ra từ dưới mái tóc. Kim châm trôi theo, phóng tót vào tuyết trắng !

Một tiếng hét kinh hồn chấn động màng nhĩ, Mặc Hương kinh hãi giật mình, xuất thủ chậm đi chút ít.

Sát na đó, gã cảm thấy gió tuyết phảng phất đã xuyên thấu phế phủ của gã, lạnh nhập cốt tủy. Máu tươi bắn nhuộm vào tuyết, ngưng đọng thành một đồ họa rợn mắt kinh tâm. Lờ mờ y nhìn thấy nữ tử đối diện cũng ngã xuống từ trên lưng bạch sư, vùi mình trong tuyết.

Chung quy ... đã giết được ả sao ? Mặc Hương cười khổ nghĩ ngợi, thần trí lại dần dần hoảng hốt.

“Mặc Hương, Mặc Hương ... những lời nói hồi nãy của người đều là sự thật ?” Bên tai bỗng nghe thấy một thanh âm nhỏ xíu xa xăm quen thuộc, gã cố sức quay đầu lại, nhìn thấy Sa Mạn Hoa đang ráng bò trên tuyết về phía gã, máu và lệ hòa lẫn trên mặt, ẩn hiện lộ xuất một nỗi vui mừng cuồng dại, hoàn toàn khác biệt với sắc mặt vô tình hồi nãy.

Hồi nãy lẽ nào đã bị khống chế thần trí ? --- Gã nghĩ đến những bí pháp trong giáo, bỗng minh bạch mọi chuyện, cảm thấy thoải mái, gã không khỏi mỉm cười, nặng nề gật đầu:

- Ta vì muốn nói một câu đó ... cả cái mạng cũng đặt ra luôn, có thể giả dối được sao ?

Câu nói ngắn gọn đó gã đã phải dụng hết tất cả lực khí của gã. Nhưng gã tất phải nói ... tất phải nói ! Mười năm rồi, gã nếu quả không kể chân tướng cho Sa Mạn Hoa biết, vĩnh viễn phải thiếu món nợ này.

Gã thiếu nợ Cao Thư Dạ, vĩnh viễn trả không hết.

Nghe thấy câu trả lời đó, nước mắt lăn dài trên bờ má quen thuộc kia, ngưng đọng thành băng châu. Mặc Hồn kiểm đâm vào vai trái của Sa Mạn Hoa, xuyên xéo ra sau ót, máu tươi từ trong mấy lỗ châm sau đầu chảy rỉ liên tục --- nhưng nữ tử đó lại vẫn không nghĩ gì tới đau đớn, trên mặt lại bừng sáng một nụ cười hân hoan tươi tỉnh, phảng phất như một đóa tuyết liên rộ nở trên băng tuyết.

Đẹp ... thật là đẹp. Cả Đại Dận hậu cung cũng không có được nụ cười giống như vậy ! Không trách gì tiểu tử Thư Dạ mười năm nay nhớ nhung điên cuồng như vậy ... Mặc Hương ngơ ngẩn nhìn cô gái, bất chợt thở dài.

Gã ôm ngực, chung quy không còn chi trì được nữa, ngã vật nặng nề xuống tuyết đọng.

Lúc trưởng lão Diệu Thủy phóng lên tới tuyệt đỉnh, vòng giao thủ như gió táp mưa sa đã kết thúc.

Nhìn thấy hắc y khách ngã trên tuyết, nhân thần của lão phụ đột nhiên vì kinh ngạc mà ngưng tụ --- là Mặc Hương ? Không ngờ lại là Mặc Hương ? Đi phó ước thay cho Cao Thư Dạ không ngờ chính là Mặc Hương đã đồng thời thất tung mười năm trước ! Mặc Hương từ sau khi ly khai Đại Quang Minh Cung đã mất luôn tin tức, không ngờ lại đi thế Thư Dạ đến phó ước !

Hai thiếu niên chí hữu sinh tử tương hứa năm xưa, ngày nay không ngờ nhiệt huyết vẫn còn đó ?

Hắc y khách ngã giữa vũng máu của chính mình, đã hãm nhập vào hoàn cảnh nửa hôn mê; nhưng Mặc Hồn kiểm lại đang cắm trên người Tinh Thánh Nữ. Không ngờ đã đi đến kết cục lưỡng bại câu thương ?

Trưởng lão Diệu Thủy rút nhuyễn tiên sắc vàng từ trong ống tay áo ra, chậm chậm bước về phía chiến trường sau cuộc chém giết.

"Trưởng lão, chớ giết gã !" Sa Mạn Hoa giờ phút này tựa như đã thanh tỉnh trở lại, vừa thấy trưởng lão đã lên đến đỉnh núi, lập tức la lên, cố vùng vẫy mò lấy ngân cung, miễn cưỡng chống mình dậy, đứng chặn trước mặt Mặc Hương: "Gã là bằng hữu của Thư Dạ, người không thể giết gã !"

Trưởng lão Diệu Thủy nhìn vị Thánh Nữ mà mình đã tận tay nuôi nấng, bỗng thở dài --- vẫn y tính khí đó ... Thánh Nữ bé nhỏ nhất từ Miêu Cương tới này, đối với ái hận đều luôn luôn đơn thuần như vậy. Nàng tịnh không tin ngưỡng Minh Tôn, cũng không tin phụng Nguyệt Thần, nàng chỉ lắng nghe ý nguyện từ nội tâm mình, không đắn đo do dự gì khác. Tựa như nàng chỉ biết người trước mắt là bằng hữu của Thư Dạ, lại không để ý gì tới thân phận gì khác của gã.

Nhưng bây giờ cấu xé nai khờ, con người như vậy, ở một thế gian như vậy không phải nhất định sẽ bị hy sinh sao ? Cho dù có hiệu xưng tử dân của Minh Tôn, kỳ thực bất quá cũng chỉ là một đám ác đồ ham giành quyền lực và máu tươi !

Phút giây đó, trong lòng lão phụ xót xa vô ngần, bỗng cảm thấy tín ngưỡng bao năm nay đã sụp đổ tan tành.

“Được, được. Ta không giết gã ...” Trưởng lão Diệu Thủy thở dài, buông tay, đi tới đỡ nữ tử như chiếc lá run rẩy sắp rụng rớt: “Người mau ngồi xuống, đứa bé tội nghiệp, người đã mất máu quá nhiều”.

Sa Mạn Hoa lại không chịu ngồi xuống, mắt đăm đăm nhìn về phương hướng Đôn Hoàng xa xăm. Máu không ngừng từ trong não nàng rỉ ra, nhưng theo dòng trôi của huyết dịch, ký ức lại vấy vùng kịch liệt khôi phục lại dần dần. Nàng dõi ngắm Đôn Hoàng, nói nhỏ như mơ ngủ: “Không ... ta phải gặp chàng. Thư Dạ, chàng sẽ đến, có phải không ?” Nói tới đó, nàng chỉ cảm thấy toàn thân run rẩy nhẹ nhẹ.

Mười năm phiêu hốt như một giấc mộng, lúc tỉnh mộng đã như cách xa cả đời, lại không biết tương kiến còn có thể nói gì. Hoặc giả, sau này có từ bỏ Minh Giáo, có theo chàng đến Đôn Hoàng không ? Mười năm trước nàng đáng lẽ đã đi theo chàng, nhưng hoàn cảnh âm thầm dương lỗ, nàng lại một tiễn bắn xuyên ngực chàng. Sau đó thiên nhai tương cách, cho đến nay tuy đã trễ mười năm, nhưng sau này năm tháng tưởng tất còn rất dài mà. Ý nghĩ đó hạnh phúc làm sao ... Nàng nghĩ tới đó liền cảm thấy vô phương hít thở nổi.

Trưởng lão Diệu Thủy nhìn gương mặt tái nhợt của nàng đột nhiên thoáng thoáng đỏ hồng khói sương, chợt thở dài một hơi --- Đã nhớ lại rồi sao ? Kim châm phong nào gì, Nhiếp Tâm Thuật gì, cuối cùng cũng bị ý chí bất khuất của nhân tâm đánh bại. Sau khi bắn ra một tiễn giữa cơn đau đớn cuồng dại, Tinh Thánh Nữ chung quy đã nhớ lại tất cả những gì đáng nhớ sao ? Nhưng ... còn cục diện hiện tại ...

Nhìn mặt trời chậm chạp leo lên, lão phụ bỗng hắt ra một câu, đập vỡ mọi ảo mộng của Sa Mạn Hoa: “Cao Thư Dạ nếu đến phó ước, vậy thì hiện tại Nguyệt Thánh Nữ cũng đã dẫn năm vạn nhân mã Hồi Hột tiêu diệt Đôn Hoàng !”

Sa Mạn Hoa cả người lẫn hồn đều giật nảy, nghĩ ngợi một hồi mới thấu hiểu thâm ý của câu nói đó, trong nháy mắt mặt tái nhợt không còn một hột máu.

Nguyên lai là vậy ! Nhị thư thư dụng Nhiếp Tâm Thuật khống chế lấy mình, dụ dẫn Thư Dạ lên Kỳ Liên là vì vậy ?! Mai Nghê Nhã muốn mau chóng tập kích Đôn Hoàng, đưa trọng trấn của con đường tơ lụa này vào tay Hồi Hột ! Cho nên, ả dùng mình làm con cờ, kéo Thư Dạ rời khỏi Đôn Hoàng !

Nàng vội vàng quay mình, từ trên đỉnh núi giương mắt vọng nhìn, quả nhiên nhìn thấy tuốt đằng xa cát vàng bốc mù trời, tựa hồ có một cánh nhân mã khổng lồ đang phóng tiến.

“Kế hoạch lần này của Nguyệt Thánh Nữ cực kỳ cơ mật, cả ta cũng chỉ mới biết ả muốn mượn binh Hồi Hột công đả Đôn Hoàng. Nhưng ả có tính ngàn toán vạn cũng nhất định không tưởng được Mạc Hương lại đi phó ước thế cho Cao Thư Dạ”. Phảng phất dâng trào niềm cảm khái, lão phụ thở dài: “Bây giờ ta cũng không biết Thư Dạ có còn đến phó ước hay không ? Đến, đến thì sao chứ ? Hay không đến còn tốt hơn ? Hoặc có lẽ y đã phát giác sự di động của Hồi Hột, cho nên nhường người ta đi phó ước thay mình để mình lưu lại ở Đôn Hoàng ?”

Sa Mạn Hoa chợt rung mình: nếu quả Thư Dạ đến phó ước, nhìn thấy Mạc Hương bị mình đánh trọng thương, Đôn Hoàng lại rơi vào tay Minh Giáo và Hồi Hột, chàng có sẽ ... có sẽ cho là nàng đã cố ý dụ dẫn chàng vào bẫy rập không ? Nếu quả Minh Giáo và Hồi Hột đã tiêu diệt Đôn Hoàng, hủy đi cố thổ của chàng, thiêu rụi gia viên của chàng --- thù bất cộng đái thiên như vậy, chàng và nàng còn có đường để tương kiến nữa sao ?

Mười năm trước, chàng bị bán đứng, hàm oan mà không biện bạch được; mười năm sau, lại tới phiên nàng bị dùng như con cờ ! Móng vuốt đanh ác của mệnh vận thủy chung cứ bầu chặt yết hầu của bọn nàng, thủy chung chưa bao giờ cho bọn họ một nửa phân cơ hội !

Nàng không dám nghĩ ngợi nữa, thoát miệng la lên, dùng tay ôm lấy đầu, toàn thân run rẩy.

“Đứa bé đáng thương ...” Nhìn thấy khuôn mặt kinh hãi của nữ tử, trong mắt lão phụ cũng tràn ngập nỗi bi thương, phát ra tiếng thở dài não nuột: “Giáo Vương và bọn chúng bất quá chỉ coi ngươi là một con cờ thí ... cả ta cũng bất quá là một con cờ thí. Đám người ngựa tay vẫy mây sắp tay tạo mưa chỉ cố tranh đoạt cho chính mình, ai thèm để ý đến cảm giác của con cờ ?”

Thân người Sa Mạn Hoa không ngừng run rẩy, nói không ra lời. Máu không ngừng từ vết thương chảy ra, kết thành băng, nàng cảm thấy thần trí mình dần dần hoảng hốt

trở lại. Nhưng nàng nỗ lực giương mắt, nhìn kỹ con đường lên từ dưới chân Kỳ Liên Sơn. Thư Dạ ... không nên đến, không được đến ! Mong sao chàng đã phát giác kế hoạch của Mai Nghê Nhã, ở yên không rời khỏi Đôn Hoàng !

Lão phụ vuốt ve mái tóc dài của nàng, ánh mắt thương yêu tội nghiệp nhìn đứa bé mình đã nuôi nấng trưởng thành: “Sa Mạn Hoa, người quá ngây thơ ... Bao nhiêu quyền mưu xảo trá, người cả đời cũng không nhìn thấu a. Ta một tay nuôi người lớn lên, lại cứ giương mắt xem người chịu khổ hết lần này tới lần nọ. Ôi ... đứa bé như người căn bản không nên dấn thân vào chốn phân tranh của giang hồ thiên hạ”.

Ngưng một chút, trưởng lão trầm ngâm, phảng phất đã hạ quyết tâm trọng đại gì đó, ngoài miệng lại hỏi:

- Mai Nghê Nhã hạ lệnh: sau khi quyết chiến xong, liền dẫn người về --- Người còn muốn về sao ? Sa Mạn Hoa ?

Tuy thần trí đã dần dần mơ hồ, nhưng Tinh Thánh Nữ đột nhiên giật nảy mình, yếu ớt vùng vẫy, cực lực lắc đầu biểu thị phản đối.

“Vậy thì, đứa bé đáng thương, ta dẫn người về lại cố hương của người, được không ?” Trưởng lão vọng nhìn về chân trời phía đông nam, lẩm bẩm, tựa như cuối cùng đã hạ định quyết tâm: “Minh Tôn độ thế, sao lại có thể có thứ độ pháp như vậy ? Không nên như vậy ... Tất cả không nên như vậy. Ta thật cũng đã chán ngán làm một con cờ ... Bộ xương già này coi như sẽ chôn thân ở vùng chướng khí Lĩnh Nam”.

Trong mắt Sa Mạn Hoa chợt nhoáng lên một luồng sáng, khóe miệng mấp máy mấy lần, lại không còn lực khí hồi đáp. Thần trí dần dần rời bỏ thân thể nàng, ánh mắt nàng lại một mực chăm chú ngây ngốc nhìn đại mạc bao la dưới núi tuyết, trong thị tuyến mơ hồ đột nhiên nhìn thấy một bóng dáng lợt lạt cực xa dưới chân núi, như một luồng gió phóng lên. Đã nhiều năm không gặp, nàng vẫn chỉ thoáng thấy đã nhận ra liền.

Chàng đã đến ! Chàng chung quy vẫn đã trúng kế diệu hổ ly sơn của Mai Nghê Nhã, ly khai Đôn Hoàng đến Kỳ Liên Sơn.

--- Vậy thì Đôn Hoàng sẽ phải tan nát vạn kiếp không hồi phục sao ? Giữa bọn họ cũng không thể còn đường tái kiến được nữa. Nước mắt buông dài từ khóe mắt của nàng, tích đọng thành băng châu, nàng tuyệt vọng nhìn cái bóng càng lúc càng gần kia, lại nói không nên lời. Thần trí đang dần dần tiêu tán, một luồng khí giận công thẳng vào tim, một ngụm máu òa trên áo trắng.

“Y đã đến !” Trên đỉnh núi, trưởng lão Diệu Thủy cũng nhìn thấy cái bóng đó, giật mình hét nhỏ: “Bọn ta đi !”

Bạch sử gầm gừ một tiếng, nhảy tới công chủ nhân đang hãm nhập trong hôn mê, phóng mình biến mất sau sông băng.

- o O o -